

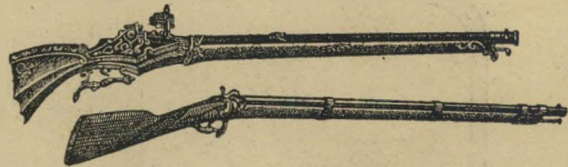
ישראל — מעצמה תעשייתית

בישיבתה האחרונה של ממשלת הצללים, המתכנסת בבית לעתים בשעת הצות, מסר שר-האוצר שלנו (שבניתיים אינני רשאי לגלות את שמו) סקירה על מצבה הכלכלי של מדינת ישראל, וכלי לייצר תוחכים כאלה לייצוא. שיש באחד הימים את המטרה הנכספת של עצמאות כלכלית.

עתידה המזהיר של המדינה שמון, כפי שהתברר מתחזיותיו של שר-האוצר, בתעשיית הנשק של ישראל.

מאז תחילת ההתיישבות היהודית בארץ,

פצצת-אטום קטנה. אחד העתונים האנגליים סיפר בשנה שעברה שהקונצרן הענקי לייצור נשק, "היספנו סוויסה" הציע לספק לישראל מדי שנה 50 מערכות-תוחכים חדשות, בתנאי שתחייב לא לייצר תוחכים כאלה לייצוא. כמובן שהצלחתה המסחררת של תעשיית הנשק שלנו אינה מיקרית. זה המישים שנה שאנו נמצאים במצב של מלחמת התגוננות. המציאות הזאת הפנתה את המוחות המב-ריקים ביותר שלנו לצבא ולתע"ש. לאחרונה, עם התרבות המהומות הגועיות בארצות-

הברית, התפשטות מרד הסטודנטים והמשבר הכלכלי הפוקד שם תעשיות צבאיות — הת-חילו להגיע ארצה מומחים יהודיים בשטח האלקטרוניקה והתעשייה הכבדה. כל הק-שור בבטחון המדינה נחשב לקדוש בעינינו, כך שבעתיד הקרוב ביותר לא עומדת הת-עשייה הצבאית שלנו לפני הסכנה הגדולה ביותר המאיימת על התעשיות האחרות ו-היא: שביתות.

כל העובדות האלה (נוסף למיספרים, ש-אותם איני יכול לפרסם כאן) הביאו את שר-האוצר שלנו לפסוקה בהעצמות הכל-כלית שלנו צפונה בתעשייה הצבאית. אם לא נהיה יפיינפש גדולים מדי, אם לא נהיה איסטינטיים, אם נצליח לחדש את הסיסמה "בלי סנטימנטים" — נייצא בעתיד נשק ל-ארצות רבות מאד בעולם. איש אינו צופה הרגעה, ויש כל הסיכויים שלפחות במשך מאת השנים הבאות תתנהלנה מלחמות ומ-הומות בעולם.

העתידי שלנו יכול להיות מזהיר בתנאי אחד. כתנאי שלעולם לא יהיה שלום בינינו ובין ארצות-ערב. ברגע שסכנת המלחמה תח-לוף, ברגע שיחשמו הסכמי-שלום, ברגע שיעלם סיוט ההשמדה המרחף מעלינו — תהפוך תעשיית-הנשק לתעשייה רגילה כ-שאר התעשיות בארץ, ואז יתחילו פועלי התעשייה הצבאית לתבוע העלאות-שכר, ו-על-איימו בשביתות-האטה, ובזה ייגרם החלום שלנו לעצמאות כלכלית.

מתקבל על הדעת, נכון? זה זועה כמה שזו מתקבל על הדעת!

מדור הוויברטור

מאז התחלתי לעסוק במדור זה בנושא הוויברטור והציקלולטור (דיסקוס), לא מפ-סיקים להגיע אלי מכתבים של קוראים נל-הבים, השואלים על תכשיר-העור המיני. מסתבר שהוויברטור משמש נושא שיחה מרתק במשפחות ההוגנות ביותר. רבים משתקפים לי הצעות שישלולו ופיתוח הפר-שות המכני הזה, שעל אחדות מהן יש בדעתי להוציא פאטנט.

השבוע, בין חצי חריסר מכתבים העוס-קים בנושא זה, מצאתי סיפור קסן שנוגע ללב, ואני ממחר לסרסמו כאן כלשונו: "ערב אחד חורתי הביתה במפתיע, ומ-צאתי את אשתי במצב-ירוק נורא. מה קרה?"

הגדרה קולעת

שמעתם את הגדרה של אדם היוזע ל-הסתדר? היא לא כל כך טרייה, אבל נדמה לי שלחה לא נס עדיין. ובכן:

אדם היוזע להסתדר הוא אדם הנכנס אחריו לתוך דלת מסתובבת, ויוצא ממנה לפניך. נוט באר, הא?

חשבון עובר ושב

הצעה צרפתית לפתיחת התעלה

גנרל דיין עדיין לא הבין שבעיותיה של ישראל נמצאות מנורחת לירדן, בקרב הפלסטינים, ופחות ממערב לתעלה, בקרב שלושים ושלושה מיליון המיצרים, המת-רבים בסדר גודל של 800,000 נפש לשנה. לכן מוזרה הכרותו שהוא מוכן לפתוח להם את תעלת-סואץ, על-ידי נסיגת כוחות צה"ל עד מרחק מסויים.

אם כבר לעשות ג'סטות, אז מדוע לא עד הסוף? ולמה להטיל את המלאכה רק על המיצרים? אין להם מספיק עבודה במיצרים עצמם?

לכן אני מציע תוכנית אחרת: הבה נקים מטה משותף עם המיצרים, שיהיה מורכב מקצינים בכירים של צה"ל, מחילה-הנדסה, וכנ"ל קצינים מיצרים. על המטה המשותף יהיה להכין תוכנית מיבצעית משותפת למינוייה וניקוייה של תעלת-סואץ. את העבודה יבצעו חיילי צה"ל והחיילים המיצריים. אני מבטיח לכם שאחרי שבוע של עבודה משותפת, הם יבלו את האפטר-דיוטי שלהם ב"גרופי" וב"כסית". חלק יריבו, חלק ישתמשו מהעבודה, חלק יבלה את זמנו במיסדר-חולים, אך בטוחני שהרוב המכריע יקשו יחסי ידידות, ייצור את הגשר לשלום — לפחות עם העם המיצרי — מעל תעלת-סואץ, שתי גדות לה, שזו שלהם וגם האחרת. העולם יקבל שוק לא-נורמאלי. הרוסים לא יורשו להתערב. גם האמריקאים לא. רק במישלוח כספים ומכונות. את העבודה השחורה ישארו לנו ולמיצרים, ואז נצא ממושך לאור.

וכך לא ניסוג אלא לאחר ביצוע העבודה, כשהשלום יהיה ממשי. חב'ה שלנו בקאהיר וחב'ה שלהם בתל-אביב. עזר וייצמן יוכל לאחר מכן לשקם את חיל-האוויר המיצרי, כדי שישלכו את הרוסים ממיצרים. אם הוא יתנהג יפה, אפשר יהיה להשאיר אותו בקאהיר, כשגירנו הראשון שם, וכך נוציא את הדבש ונבריה את הדוב. לוף יוכל, כמובן, לחזור לעסקי הסוסים שלו.

זו הדרך היחידה להרוויח זמן, למחוק את השינאה, ולקרב את הלבבות. בסיום המיבצע יעברו את התעלה שתי אוניות, שיניפו את דגל ישראל ומיצריים. שתיהן ייפגשו באגם המר, ושם נעשה הפלא וסולחה, ומי שרוצה, שיבוא. "ארבעת ה" גדולים" יבואו על ארבע, ואז נראה להם שגם בלעדיהם אפשר להסתדר.

בני כהן, מאריס

המודעה הקטנה

מאלף-אריות-לשעבר מלמד אנגלית על רגל אחת.

תחביב חינוכי לבני-נוער

נפרד של נייר מילימטרי, ומכוסה בצלוחית זעירה מפלאסטיק, השומרת עליו מפני פגעי הזמן. מתחת לסמארק רשום תאריך השגת המימצא. המקום, שמו של תורם הסמארק, וכמובן פרטים ביאוגרפיים חשובים. יש לו, למשל, סמארק של הרצל, שאותו הוא גרד מתחת לשולחן הכתיבה של חוזה הציונות, העומד בבניין הסוכנות בירושלים. יש לו סמארקים של חברי-כנסת, שרי-הממשלה, סופרים, זמרים ושחקני תיאטרון. לפי ני שנה הוא החליף עם אספן סמארקים ב-הודו את הסמארק של ספיר (יש לו כפולים להחלפות) עבור סמארק יבש מאד, אך במי צב השתמרות נהדר, של אינדירה גאנדי. יש לו סמארק של רבניצקי, שנשתמר על אחד ממכתביו של ביאליק, ויש לו סמארק (לח עדין, אך מאיכות מעולה ביותר) של יהורם גאון. הפריט הנדיר ביותר באוסף היא מימ-חטה מלאה סמארקים של אלברט איינשטיין. האיש הזה מנהריה, שהוא, אגב, רופא אף-אוזן-גרון, מתורפץ שנים על דלתות מוסדות חינוך ותרבות, ומתחנן שיקימו איהו מוזיאון קטן לאוסף שלו. הוא מוכן למסור אותו חי-גם למשרד החינוך וה-תרבות, לאוניברסיטה, ל-ספרייה הלאומית, לעיריית ירושלים (האמנם אי-אפשר להקצות לאוסף הג-דיר הזה איהו חדר ב-מוזיאום ישראל?) מוסד הרב קוק, בית ביאליק, ואיש אינו מוכן לעזור לו. אף מוסד רציני אחד אינו מוכן לקבל את האר-סף שבו השקיע אדם זה את מיטב שנותיו. וכל זה בשעה שיוסי-יום מגיעים אליו מי-ברקים מכל קצות תבל. המוזיאום הבריטי רוצה את האוסף, ומוכן לשלם עבורו הון תועפות. ספריית הקונגרס בוושינגטון מ-חזרת אחריו זה למעלה מעשרים שנה. ה-קרמלין מוכן לשלם לו 10,000 רובל עבור הסמארק של לנין (הדוגמה היחידה שנש-תירה בעולם).

אבל האיש שלנו מרוב להוציא את ה-אוסף שלו מחוץ לגבולות המדינה. הוא מ-אמין שיום אחד יימצא אדם בעל-חזון, מ-צנאט ציוני, פילאנטרופ בעל מעוף, אשר יקים לאוסף שלו מוזיאום בירושלים, שיי-קרא "היכל הסמארק".

בינתיים מתהלך האיש שלנו מדוכך ר-ממורמר על כל המדינה. ובצדק! אפילו ב-תערוכת התחביב סירבו להציג את אוספו. ממש צחוק הגורל! כל סמארק יכול לה-ציג בתערוכה הזאת מה שהוא רוצה, ואילו לאוסף העשיר ביותר של סמארקים בעולם אין מקום!

אם יש תחביב המוציא אותי מכלי, הרי זה איסוף חתימות. אני בכלל לא מסוגל להבין אנשים ה-עוסקים באיסוף דברים חסרי-ערך. אנשים האוספים ציורים, ספרים, בולים, עתיקות — מילא. את אלה אפשר עוד להבין. לדברים יש ערך אסתטי, תרבותי, חינוכי וגם כספי. אתה קונה ציור, תולה אותו על הקיר, נהנה ממנו, מציג אותו לפני האורחים שלך, הוא מכסה את הסיד המתקלף, ואחרי שנים מספר, כשהוא נמאס עליך, אתה יכול למכור אותו במחיר כפול מהמחיר ששילמת עבורו. ספרים משרים אהירה תרבותית על הדירה, גם אם אינך קורא אותם, והם גם מצדיקים את רכישת הכווננית. בלילה גשום, כש-בטלוחייה משרדים את "המבדיל בין קודש לחול", או את אחת הקומדיות האמריקאיות האינפנטיליות — אתה מוריד ספר המכר-ניית ומציל את הערב.

אני מתאר לעצמי שגם לעתיקות ולבולים יכול להמצא שימוש כלשהו. אבל בשביל מה לכל הרוחות אוסף בן-אדם נורמלי, לכאר-רה, קופסאות-גפרורים ריקות מכל העולם? ב-שביל מה אוספים אנשים מפיות נייר, עטיפות-מ-סטיק, קופסאות-סיגריות ריקות, מאפרות, מחזי-קיי-מפתחות או סכיני-גילוח שמוששות ב-ש-ביל מה זה טוב?

אני מבין אדם אוסף שטרות-כסף בכמו-יות גדולות, ניירות-עורף שיש להם ערך, דברים קטנים כמו הילומים, פנינים, אומ-רים וכדומה. אבל מה יוצא למטומטמים הקטנים האלה האוספים חתימות של מפורסמים? מה הם יעשו עם החתימה של בבה אידלסון, מוטי פליישר, יוסלה מירמו-ביץ, אבא אבן, שולמן-ישלם, זרח ורפ-טיג, מנחם גולן, דודו דותן ויוסי גמזו? כמה פעמים הם יכולים לקרוא את החתי-מות האלה? מה הם יכולים לקבל עבור חתימה של דן אלמגור? ממיסמיום ששה יוסי גמזו, או שני דוד אביון, אבל מי יתן להם משהו עבור חתימה של דוד אביון? מה יוצא להם מהתחביב האידייתי הזה? האם יהיה להם סבלנות לחכות 50 שנה עד שהחתימה של שומרונה ירון, מלכת-החזה, תהיה שווה משהו?

ולמה לאוסף רק את חתימותיהם של אנ-שישם? יש לי הצעה הרבה יותר מעניינת. אני מכיר אדם אחד בנהריה, שהוא בעל-אחד האוספים הנדירים ביותר בעולם. האיש הזה אוסף סמארקים של אנשי-שם. מיובשים כמובן. כל סמארק מדובק אצלו על דף